

VELMI
zvláštná
OKOLNOST

JEN TURANO

VELMI
ZVLÁŠTNA
OKOLNOSTĚ

VELMI
zvláštna
OKOLNOST

JEN TURANO

Copyright © 2013 by Jennifer L. Turano
Originally published in English under the title *A Most Peculiar Circumstance* by Bethany House Publishers, a division of Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Pôvodnú verziu v angličtine pod názvom *A Most Peculiar Circumstance* vydalo vydavateľstvo Bethany House Publishers, a division of Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A. Vydané s povolením Baker Publishing Group.

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa bez povolenia vydavateľa nesmie kopírovať žiadnou formou, ani mechanicky, ani elektronicky, nesmie sa nahrávať ani fotografovať. S výnimkou krátkych úryvkov na účely recenzie.

Veľmi zvláštna okolnosť
Jennifer L. Turano

Vydavateľ: Christian Project Support, s. r. o., © 2026
Rožňavská 17, 831 04 Bratislava
www.ver.sk, objednavky@ver.sk

Preklad: Eva Simo Pelzlová
Jazyková korektúra: Veronika Liptáková
Editorské práce: Mária Štefáková
Grafická úprava podľa originálu diela: www.christianstudio.sk

ISBN papierovej knihy: 978-80-8231-314-0
ISBN pdf knihy: 978-80-8231-315-7
ISBN epub knihy: 978-80-8231-316-4
ISBN mobi knihy: 978-80-8231-317-1

fond
na podporu
umenia

Publikáciu z verejných zdrojov podporil Fond
na podporu umenia.

*Na pamiatku
W. Calvina Turnera.*

*Po vydaní tejto knihy by si mal určite ďalšiu tému
na rozhovor s chlapmi v nákupnom centre, oci,
takže by ste nemuseli stále dokola rozoberať
futbalové štatistiky. Kiežby si tu ešte bol,
aby sme sa mohli deliť o toto dobrodružstvo.
Chýbaš mi viac, než dokážem povedať.*

*S láskou
Jennifer*

1

NOVEMBER 1880
GILMAN, ILLINOIS

*S*lečna Arabela Beckettová bola vždy hrdá na to, že nikdy nebola vo väzení.

Teraz už to nemohla tvrdiť.

Pohľadom prešla po drsných stenách cely, pozrela na podlahu a zastavila sa na hrdzavých škvrnách, ktoré vyzerali ako krvavé flaky. Všimla si tenký prúd špinavej vody stekajúcej ku škvrnám a potom aj cez ne. Pozrela sa dolu a uvidela, že lem jej šiat je premočený a celý od blata.

Nadvihla si sukňu, prekročila vodu a prešla ku kamennej lavičke. Zvalila sa na ňu a vzdychla si, no vtedy pocítila, ako jej na chrbát padla kvapka niečoho nepochybne odporného. Ignorovala to, no začínala byť riadne podráždená.

Často sa nechtiac zaplietla do vecí, ktoré sa jej netýkali, a tak sa opäť dostala do problémov.

Mala sa držať svojho pôvodného plánu a cestovať priamo z Chicaga domov do New Yorku. Nemala sa snažiť pomáhať istej pani Jamesovej ani jej sľubovať, že vystopuje jej zatúlanú dcéru. Vedť tú ženu vôbec nepoznala, len sa náhodne stretli na vlakovej stanici.

Zahľadela sa na mladú dámu, ktorá pokojne spala na jedinej posteli v cele, a vydýchla si. Nemalo zmysel zamýšľať sa nad

tým, čo by bolo keby. Skutočnosť bola taká, že vystúpila z vlaku v Gilmane, a s týmto rozhodnutím jednoducho bude musieť žiť. Tešilo ju aspoň to, že slečna Jamesová je teraz v relatívnom bezpečí. Ak by sa jej nesnažila pomôcť, určite by musela znášať niečo, čo by bolo horšie ako smrť.

Slečna Beckettová si oprela hlavu o studenú stenu. Nevšimala si premočenú sukňu, ktorá sa jej lepila na nohy, a snažila sa premýšľať, hoci bola veľmi unavená.

Obvinili ju, že napadla štyri osoby, čo bolo úplne absurdné. Nezapadla by vôbec nikoho, nieto ešte štyroch príslušníkov zákona.

Keby mali títo policajti toľko úcty a dali jej slušné vysvetlenie skôr, než sa ju snažili zadržať, nebola by prinútená dať sa na útek. A samozrejme, potom by si ani nevybrala únikovú cestu, ktorá viedla cez hrozne špinavý chliev.

Ako mala vedieť, že na druhej strane úplne nevinne vyzerajúceho plotu, číha šialené prasa. Keď preskočila plot a urobila pár krokov, zviera zaútočilo priamo na ňu. Preto sa čo najrýchlejšie otočila. Vyrasila cez blato naspäť k plotu a preletela okolo ohrozených policajtov, ktorí ju sledovali. Možno ich mala varovať pred zvieraťom, ktoré sa k nim blížilo. No práve vtedy sa jej zasekol prameň vlasov o rozštiepený plot.

Kým sa snažila vyslobodiť, prasa sa zameralo na policajtov.

Nebol to pekný pohľad.

Všetci pobehovali hore-dolu, ozývali sa výkriky policajtov a kvikot prasaťa. Nakoniec boli všetci do poslednej nitky špinaví od páchnucej zmesi vody, blata a niečoho iného z chlieva.

Výsledok nebol najšťastnejší a v dôsledku tejto nepríjemnej situácie si Arabela u policajtov rozhodne nezískala sympatie, najmä nie u šerifa Dawsona, ktorý ju z plotu veľmi rýchlo vyslobodil. Jednoducho sekol veľkým hrozivým nožom a v tej chvíli sa mohla pohnúť, hoci kus vlasov zostal v plote.

Zdvihla ruku a dotkla sa ľavej strany hlavy. Nahmatala chumáč rozstrapatených blond kučier, ktoré boli ráno o dobrých dvadsať centimetrov dlhšie, no teraz jej siahali sotva po bradu. Uhladila si vlasy, ruku spustila do lona a všimla si špinu, ktorá sa jej lepila na prsty. Začala sa utierať do šiat, ale tým ich len viac

zašpinila. Rozhodla sa, že nebude premýšľať o svojej momentálnej hygiene ani o svojich skrátенých vlasoch. Tým sa bude trápiť neskôr. Teraz musela myslieť na dôležitejšie veci.

Otočila hlavu a obzerala si slečnu Jamesovú. Nechápala, čo túto mladú dámu posadlo. Prečo sa pokúšala získať manžela prostredníctvom inzerátu? Urobila to preto, lebo na ňu tlačili rodinní príslušníci? Alebo bol ten inzerát, na ktorý odpovedala, napísaný tak lákavo, že mu mladá dáma nedokázala odolať?

Bolo to naozaj poľutovaniahodné, nech už mala slečna Jamesová akýkoľvek dôvod. Táto slečna určite verila, že človek nie je úplný, pokiaľ si nezíska pozornosť nejakého džentlmena, hoci aj takého, ktorého nikdy predtým nestretla.

Arabela pokrútila hlavou. Bolo úplne zbytočné, aby sa zamýšľala nad tým, ako uvažuje slečna Jamesová alebo ako funguje jej myseľ. Mala by radšej premýšľať, ako sa dostane z väzenia. Zavrela oči a obrátila sa na Boha.

Drahý Pane, ďakujem ti za tvoje vedenie a podporu pri záchrane slečny Jamesovej. Prosím, naďalej nad ňou drž svoju ochrannú ruku, a ak by to bolo možné, mohol by si mi poslať aj nejakú pomoc?

Otvorila oči a prikývla. To by malo stačiť. Boh jej ukáže cestu von, ale dovtedy si musí zachovať čistú hlavu a premyslieť si svoje možnosti.

Mala svoje práva. Pravdaže, boli mizivé, lebo bola žena, ale nemôžu ju zadržiavať donekonečna, však?

Arabela veľmi dobre vedela, že práva žien bývajú denne prehlíadané podľa aktuálnej nálady mužov, a hneď, ako na to pomyslela, zaťala sánku.

V skutočnosti môže vo väzení skončiť na veľmi dlhý čas.

Mala sa oveľa viac snažiť o zmenu zákonov než doteraz.

Vlastná skúsenosť pobytu za mrežami jej poskytla úplne iný pohľad na nespravodlivosť, ktorej ženy musia čeliť. No isté bolo, že teraz tieto veci nevyrieši.

Uhladzovala si sukňu, snažila sa trochu očistiť zablatený lem. Zrazu si spomenula na peniaze, ktoré si tam ukryla. Mohla by ich ponúknuť šerifovi, aby ju prepustil.

Nie, to by nefungovalo. Odfúkla si. Šerif by to určite považoval za úplatok a potom by sa možno už nikdy nedostala z tejto malej cely.

Kroky na chodbe ju vytrhli z myšlienok. Naklonila sa dopredu, pozornosť sústredila na úzku chodbu v sychravej a ponurej väznici, ktorá viedla k jej cele.

Kroky sa zastavili a v jej zornom poli sa objavil džentlmen. Bolo to trochu zvláštne, ale jasne videla, že je nahnevaný, lebo na ňu zazeral cez mreže.

Potlačila povzdych. Ako žena známa svojimi silnými názormi bola na podráždených mužov zvyknutá, stretávala sa s nimi pomerne často. Naklonila sa na lavičke dopredu s úmyslom prehovoriť na džentlmena, no keď konečne poriadne uvidela jeho tvár, slová sa jej zasekli v hrdle.

Tento džentlmen mal dokonalé črty tváre. Zdalo sa, že niečo také mohol vyrezať len majster sochár.

Výrazné líčne kosti dopĺňal rovný nos a jeho oči boli rovnako tmavé ako obočie, ktoré mal teraz stiahnuté, akoby rozmýšľal nad niečím vážnym. Pohľadom spočinula na jeho vlasoch, bohato poprepletaných zlatistými pramienkami, vyzerali trochu rozstrapatené. Akoby si ich viackrát prehrabával prstami – ako to muži robievajú, keď sú frustrovaní.

Pomyslela si, že príčinou jeho rozrušenia bude pravdepodobne ona.

Pohľadom skĺzla dolu a zastavila sa na jeho pleciach zahalených do kabáta z mimoriadne jemnej vlny.

Takéto kabáty nosili advokáti.

Možno už Boh odpovedal na jej modlitbu, na jej prosbu o pomoc, a možno bol ten muž nahnevaný preto, lebo ho uprostred noci zobudili, aby ju dostal z väzenia.

Začala byť k tomu džentlmenovi trochu prístupnejšia a dovolila si ho ešte chvíľu nenápadne skúmať pohľadom. Bol statný, vlastne nie, to nebolo celkom výstižné slovo. Určite bol vysoký, musel mať viac ako 180 centimetrov. Kabát mal zúžený v páse, takže vyzeral štíhlo, ale ramená mal široké... Zrazu jej po chrbte prebehli zimomriavky.

Zvláštne, ešte nikdy necítila taký čudný záchvev, ale možno to bolo len z vlhkých šiat a otravného blata na nich, ktoré sa na ňu neustále lepilo. S úľavou prikývla nad týmto racionálnym vysvetlením a opäť sa zadívala na jeho plecيا. Nedokázala si pomôcť, jeho vzhlad ju trochu ohromil. Široké ramená jasne naznačovali, že tento džentlmen by si vedel poradiť aj v neprijemných situáciách.

Oči sa jej rozšírili. Tento džentlmen vzbudzoval veľkú pozornosť. Zrejme nebude mať problém dostať ju aj slečnu Jamesovú z väzenia.

Opäť sa mu zahľadela do tváre a zamračila sa. Jeho ústa sa pohybovali. Zjavne bola príliš ponorená do uvažovania a obzerania tohto pekného pána natoľko, že nevnímala, ako sa s ňou rozpráva. Akoby bola v tej chvíli hluchá a nemá.

„Prepáčte,“ začala, keď konečne našla hlas. „Hovorili ste so mnou?“

Prestal rozprávať, s pootvorenými ústami na ňu len neveriaco pozrel a prikývol.

„Boli by ste taký láskavý a zopakovali by ste, čo ste povedali?“

„Pýtal som sa, či ste alebo nie ste slečna Arabela Beckettová.“

Mal pekný hlboký hlas, ale bol aj pekne podráždený. Donútila sa k úsmevu, hoci aj ona začala byť podráždená. „Ochotne priznávam, že som slečna Beckettová. Môžem sa spýtať, či ste prišli zabezpečiť moje prepustenie?“

„Nemal by som iný dôvod, aby som sem prišiel,“ odpovedal.

V jej vnútri začal stúpať hnev, no skôr než stihla vymyslieť vhodnú odpoveď na jeho neprijemnú poznámku, prešiel si rukou po vlasoch, pristúpil bližšie a pohrozil jej prstom cez mreže.

Zrazu sa cítila, akoby bola opäť malým dievčatkom a niekto ju karhal za niečo hlúpe, čo urobila. Hnev v nej začal vriieť.

„Dali ste mi poriadne zabráť, slečna Beckettová,“ zavrčal džentlmen. „Mali ste byť v Chicagu a predtým v Kansase. Viete si predstaviť, ako ma prekvapilo, keď ma vaše stopy zaviedli do Gilmanu, a tam som zistil, že sa vám podarilo skončiť vo väzení?“

Pomaly vstala z lavičky. „Hľadali ste ma?“

Džentlmen prestal hroziť prstom, vytiahol ruku z mreží a krátko prikývol. „Hľadám vás už viac než mesiac. Vaša rodina ma poslala, aby som vás priviedol, pretože ste zrazu zmizli.“

Arabela si odhrnula mokré šaty z nôh a urobila krok dopredu. Zastavila sa, lebo jej chýbala jedna topánka. Zdvihla si sukňu, pozrela dolu a uškrnula sa, keď videla ako jej cez roztrhané pančuchy vykúkajú holé prsty.

Samozrejme, preto tak krívala. V celom tom chaose, ktorý nastal pri jej zatknutí a pri prevoze do väzenia, si ani nevšimla, že niekde po ceste stratila topánku.

Muž za mrežami si hlasno odkašľal. Arabela sa prestala usmievať, lebo videla, že je nahnevaný a jeho zamračené čelo tak trochu kazí dojem z jeho peknej tváre. Zataľala zuby a urobila ďalší krok dopredu.

„Kto ste?“ spýtala sa, keď sa dostala k dverám a chytila sa chladných mreží, ktoré ich oddeľovali. Snažila sa pevne stáť na jednej topánke.

Mužovi sa zúžili pery. „Už som vám povedal, že som pán Teodor Wilder. Nepočuli ste ani slovo z toho, čo som hovoril?“

Zúfalo potrebovala pomoc, ale aj tak by ho v tejto chvíli najradšej požiadala, aby odišiel. Pevnejšie sa chytila mreží, zhlboka vydýchla a potom sa opäť zhlboka nadýchla. „Vy ste ten slávny súkromný detektív.“

„Vidím, že ma moja povest' predchádza.“

„Prečo by si moja rodina dávala takú námahu a najímala si vás? Uistujem vás, že som nezmizla. Veľmi dobre som vedela, kde sa po celý čas nachádzam, a úprimne, práve som bola na ceste domov, len som si urobila túto menšiu zachádzku.“

Pán Wilder nadvihol obočie. „Možno ste nezmizli, slečna Beckettová, ale každý hlupák vidí, že potrebujete pomoc. Máte mimoriadne šťastie, že som prišiel za vami. No je možné, že by ste radšej chceli, aby som predstieral, že som vás nenašiel a jednoducho vás tu nechal hniť.“

Aj keď Arabela poznala viac než dosť nepríjemných mužov, najmä preto, že bola odhodlanou podporovateľkou hnutia za volebné právo žien, bola si takmer istá, že ešte nikdy nestretla nikoho tak protivného, ako bol on. Opäť mala pokušenie požiadať ho, aby odišiel, no zdravý rozum zvíťazil, a preto len vysoko zdvihla bradu. „Keby ste ma tu nechali zhníť, nemohli by ste si od mojej rodiny vypýtať ten tučný honorár, ktorý si za svoje služby celkom iste účtujete.“

„Nebudem im účtovať žiaden poplatok.“

Zažmurkala. „Prečo nie?“

„Váš brat Zayne je môj dobrý priateľ. Keď vaša rodina potrebovala niekoho, kto vás nájde, ponúkol som svoje služby. Netušil som, že bude také ťažké vás vystopovať.“

Arabela prestrčila ruku cez mreže a chytila pána Wildera. „Stalo sa niečo?“

Muž sa letmo pozrel na rukáv, ktorý sa zašpinil od jej ruky, a potom sa zahľadel na jej tvár. „Prosím, prepáčte mi, slečna Beckettová. Je neospravedliteľné, ak som vo vás vyvolal dojem, že sa stalo niečo hrozné. Poslali ma za vami hlavne preto, lebo vaša rodina túžila po vašej prítomnosti na svadbe vášho brata.“

Zaplavila ju úlava, ktorú rýchlo vystriedal zmätok. „Môj brat sa žení?“

Pán Wilder ju potľapkal po ruke, ktorou stále zvierala jeho rameno, a sledoval, ako ruku rýchlo stiahla späť cez mreže. Pokrútil hlavou. „Je mi ľúto, ale musím vám oznámiť nepríjemnú správu. Nenašiel som vás včas. Žiaľ, svadbu ste zmeškali.“

„Môj brat sa oženil bezo mňa?“

„Áno, oženil.“

Arabela sa v sekunde zvrtila, snažila sa prejsť na opačný koniec cely bez krívania, ale po pár krokoch to vzdala. S jednou topánkou sa dalo chodiť len veľmi ťažko. Zastavila sa a zachytila pohľad pána Wildera. „Zayne už roky uvažoval o manželstve. Nemôžem uveriť, že zrazu podľahol svojim citom a oženil sa s Helenou, skôr ako som sa stihla vrátiť domov.“

„Zayne sa s Helenou neoženil.“

„Och, to som si vydýchla.“ Krívala späť k dverám a zavesila sa na mreže.

„Nemáte rada slečnu Helenu Collinsovú?“

„Som si istá, že je to veľmi milá dáma, keď sa práve nestázuje na množstvo svojich chorôb,“ odvetila Arabela. „Povedzte mi, koho si Zayne vzal za manželku?“

„Zayne sa neoženil. Oženil sa váš brat Hamilton.“

„Hamilton? Odkedy mu zomrela manželka, neprejavil záujem o žiadnu ženu.“

„Prejavil veľký záujem o lady Elizu Sumnerovú.“

„Ako sa zoznámil s aristokratkou?“

Pán Wilder na ňu chvíľu pozeral, potom prevrátil očami.

Bol to naozaj nesympatický muž.

„Slečna Beckettová,“ začal pán Wilder skôr, než mu mohla povedať, čo si o ňom myslí, „hoci chápem vašu zvedavosť ohľadom novej manželky vášho brata, musím vám pripomenúť, že sa nachádzate vo veľmi vážnej situácii. Klebety odložme bokom a sústreďme sa na naliehavejšie veci, aby sme vás čo najskôr dostali z väzenia.“

Mal pravdu, ale aj tak sa jej nepáčil jeho ostrý tón. Založila si ruky na boky a pozrela na neho s prižmúrenými očami. Nastalo medzi nimi nepríjemné ticho.

O minútu neskôr pán Wilder prevrátil očami, prekrižil si ruky na hrudi a opäť sa na ňu pozrel pohrdavým pohľadom. „Dobre teda, vidím, že ste dosť tvrdohlavá. Vaša rodina ma zjavne zabudla upozorniť na túto skutočnosť. Poviem vám teda stručnú verziu toho, čo sa stalo v New Yorku.“

„Budete veľmi láskavý, ak to urobíte.“

Oči pána Wildera sa zmenili, akoby ochladli.

Znovu si prebehol prstami cez vlasy a začal hovoriť tak rýchlo, že sotva stihla pochopiť jeho slová: „Hamilton sa stretol s lady Elizou na večeri u Watsonovcov. Potom ju vyplatil z väzenia, a keď prišla o prácu guvernanky u Watsonovcov, vzal ju k sebe domov, kde sa do seba zamilovali.“

„To je vaša skrátaná verzia?“

„Myslím, že to celkom stačí.“

Typické, ako každý muž, vynechal všetky dôležité detaily. „Nepovedali ste mi absolútne nič podstatné. Napríklad, prečo tá dáma skončila vo väzení a prečo aristokratka pracovala ako guvernanka.“

Tentokrát hovoril ešte rýchlejšie. „Pracovala ako guvernanka, pretože jej ukradli majetok, a zatkli ju, lebo si ju pomýlili so ženou nočnej zábavy.“ Usmial sa. „Myslím, že si s lady Elizou budete dobre rozumieť. Obidve máte talent na priťahovanie problémov.“

„Ja nemám sklon priťahovať problémy.“

Pán Wilder sa usmial a gestom ukázal na celu.

Arabela sa nútene uškrnula. „Toto je prvýkrát, čo ma zatkli.“
„Vážne?“

„Nikdy neporušujem zákony, pán Wilder. Možno občas priťahnem neželanú pozornosť, keď bojujem za práva žien, ale hnutie za volebné práva žien je pokojné hnutie. Pri tých aktivitách by som sa nedostala do väzenia.“

„Hnutie za volebné práva žien sa určite nedá nazvať pokojné, slečna Beckettová,“ oponoval Teodor Wilder. „Toto hnutie povzbudzuje ženy k rebélii, a to určite neprispieva k pokojnej domácnosti.“

Mal šťastie, že ich delili mreže.

Arabela začala poklepávať svojou topánkou o tvrdú podlahu, ale nedokázala udržať rovnováhu, tak s tým radšej prestala.

„*Podporujem* ženy, aby bojovali za svoje práva, pán Wilder. Podliehame rovnakým zákonom ako muži, ale nemôžeme nič povedať, keď sa zákony schvaľujú.“

„Myslíte si, že všetky ženy chcú rovnaké práva ako muži?“ pýtal sa pán Wilder

„Nie všetky, ale je to z dôvodu nedostatku vzdelania, čo je priamym dôsledkom nerovných práv.“

„Väčšina žien, ktoré poznám, túži predovšetkým po manželstve.“

„Potom asi nepoznáte veľa žien,“ zhodnotila Arabela.

Z jeho úst sa ozval výbuch smiechu, na čo Arabela zaťala čeluste.

„Ako chcete, aby som na to reagoval? Ak vám budem oponovať, budete si myslieť, že sa chvastám, a ak vám dám za pravdu, budem klamať.“

„Ak by som si o vás myslela len to, že sa vychvaľujete, stále by to bola oveľa lepšia mienka než tá, ktorú som si o vás stihla urobiť.“

Pán Wilder sa znova zasmial a mávol rukou, akoby chcel jej poznámku ignorovať. „Určite je tento rozhovor zaujímavý, ale aj tak si myslím, že by sme sa radšej mali venovať dôvodu, prečo ste vo väzení, a nie rozdielnym názorom na moju osobnosť a na smiešne hnutie za práva žien.“

Arabela otvorila ústa, ale zistila, že mu nemá čo povedať, tak ich opäť zatvorila. Muž začal chodiť pred celou sem a tam. Zastavil sa, opäť si prekrížil ruky na hrudi.

„Budete mi musieť vysvetliť, ako ste sa ocitli v tejto situácii.“

„Naozaj nemám čo vysvetľovať. Moje zatknutie je len obyčajné nedorozumenie.“

Pán Wilder si odkašlal. „To hovoria všetci zločinci. Vysvetlite mi, prečo vás obvinili z napadnutia a krádeže.“

„Nič som neukradla.“

„Chcete tým povedať, že ste napadli štyroch policajtov?“

Od hlavy po päty ju rozčuloval tón, ktorým s ňou hovoril. Opäť sa nútene usmiala. „Pán Wilder, prepáčte, ale sú tieto otázky naozaj potrebné? Predpokladala som, že človek s vašou povestou ma veľmi ľahko dostane von.“

Pán Wilder urobil krok bližšie k nej a rukou ukázal na podlahu.

Pozrela na podlahu a potom späť na neho. „Určite mi nechcete naznačiť, že si mám sadnúť!“

„Slečna Beckettová, vaše šaty sú úplne špinavé, takže im podlaha nemôže už viac uškodiť. Komunikácia s vami je dosť náročná. Som unavený z toho, ako som vás naháňal po celom štáte. Rád by som si pohodlne sadol, skôr než začnete vysvetľovať. A aby bolo všetko jasné, to vysvetlenie určite očakávam.“

Otvorila ústa, ale nestihla povedať ani jediné slovo, lebo otravný muž pokračoval: „Aj keď ste veľmi nezvyčajná dáma, stále ste dáma, a z mojich skúseností viem, že dámy majú tendenciu rozprávať veľa, keď niečo vysvetľujú. Takže by sme si mali najskôr uvoľniť nohy a sadnúť si.“

Nechcela reagovať na jeho poznámku. Ak by to urobila, určite by to považoval za dôkaz toho, že dámy naozaj veľa rozprávajú. Zatvorila teda ústa a sadla si na studenú podlahu. Zablatené ruky zložila do lona a prisahala si, že nepovie ani jediné slovo, kým sa jej pán Wilder neospravedlní za svoj príliš namyslený postoj.

2

*S*ekundy ubiehali. Pán Wilder spustil svoju vysokú postavu na zem a s očakávaním pozrel na Arabelu.

Arabela mala pevne stisnuté pery, hlavu otočenú smerom k stropu a uprene hľadela na plesň, ktorá sa vo väzení udomácnila. Prekvapilo ju, keď ju trochu striaslo. No o chvíľu sa opäť začala triasť od zimy, chlad z podlahy prenikal cez jej premočené šaty.

Pán Wilder si začal niečo hundrať popod nos, preto sa na neho pozrela. Vyzliekol si kabát a prestrčil ho cez mreže.

„Oblečte si to.“

Ani sa nepohla. Nikdy nepatrila k tým, ktorí poslúchajú príkazy na prvé slovo, a ani teraz s tým nemienila začať.

Pustil kabát na zem, pristál tesne vedľa nej. „Nebudte smiešna, oblečte si to. Vidím, že mrznete. Skutočne veľmi nerád by som vysvetľoval vášmu bratovi, že som vás nemohol priviesť späť domov len preto, lebo ste sa nechceli obliecť a zomreli ste na prechladnutie. Už ste mi spôsobili veľa problémov a začínam strácať trpezlivosť.“

Prižmúрила oči, ale striasalo ju tak veľmi, že bez slova schmatla kabát a s námahou sa postavila na nohy. Ruky prevliekla cez rukávy, a keď ju zalialo príjemné teplo, potlačila nutkanie vzdychnúť si od slasti.

Kabát bol pre ňu príliš veľký, ale voňal santalovým drevom a ešte niečím, čo bolo čisto mužské. Zavinula sa doňho, zhlboka sa nadýchla, zodvihla hlavu a zistila, že sa na ňu pán Wilder mračí.

„Ten kabát ešte potrebujem.“

Rytieri zjavne definitívne vymreli.

Slúbila si, že bude mlčať, ale v zlomku sekundy si to rozmyslela. „Nemôžete odo mňa teraz chcieť, aby som vám ho vrátila.“

„Nechcem, aby ste mi ho vrátili. Len si potrebujem niečo vybrať z predného vrečka.“

Arabela siahla do vrečka a vytiahla z neho zbraň.

„Opatrne, slečna Beckettová. Je nabitá a vôbec netúžim po tom, aby ste si s ňou ublížili.“

„Neplánujem sa zastreliť.“

Oči sa mu na chvíľu rozšírili, ale potom jeho pohľad opäť stvrdol. „Zbraň nie je hračka. Budem vám vďačný, keď mi ju opatrne podáte cez mreže. Ani jednému z nás by nepomohlo, keby šerif zistil, že som ozbrojený. Potom by som vás len veľmi ťažko dostal von.“

Na jeho slovách bolo niečo pravdy.

Posunula sa bližšie k mrežiam a podala mu zbraň. Nedokázala odolať a ešte raz si ho obzrela. Nemal na sebe kabát, preto si všimla jeho peknú postavu aj... tak trochu pôsobivé svaly.

Keď sa jej dotkol prstami, takmer podskočila. Vzal si svoju zbraň a ona rýchlo odtiahla ruku. Zbraň zasunul za pás nohavíc a potom od nej ustúpil. Jeho dotyk ju doslova popálil, no on si to, našťastie, vôbec neuvedomil.

Sadla si späť na podlahu, upravila si kabát a verila, že si ten muž nevšimne, ako jej horia líca. Kto bol tento džentlmen? Cítila sa pri ňom nesvoja a rozhodne si tento pocit vôbec neužívala.

Možno bola len príliš nervózna z udalostí tohto dňa.

V okamihu jej líca vychladli a zodvihla hlavu. Pán Wilder na ňu hľadela s nečitateľným výrazom na tvári.

Pocítila nezvyčajný nepokoj, akoby bola zahanbená.

„Mohli by sme sa konečne vrátiť k hlavnému problému, prečo ste sa dostali za mreže?“ spýtal sa jej.

Pri tejto otázke sa vytratil aj pocit zahanbenia.

„Samozrejme, pán Wilder, posuňme sa v tomto rozhovore dopredu. Čo by ste chceli vedieť?“

„Potrebujem, aby ste mi vysvetlili, prečo vás obvinili za napadnutie. Útočiť na príslušníkov zákona je veľmi vážny problém, zvyčajne má za následok tvrdý trest.“

„Nikoho som nenapadla. Napadlo ich to prasa.“

„Chápem,“ povedal pomaly pán Wilder. „Dobre, prejdime ku krádeži. Istý pán Brown trvá na tom, že ste si vzali jeho koňa bez dovolenia.“

„Pani Brownovej som zaplatila päť dolárov, aby som si mohla požičať kobyľu. Bola to prehnaná cena, lebo som toho koňa potrebovala len na krátku chvíľu, aby som skontrolovala slečnu Jamesovú.“

„Kto je slečna Jamesová?“

Arabela ukázala smerom k posteli. „Tamto je slečna Jamesová.“

Pán Wilder natiahol krk, aby sa pozrel na dámu. „Mohol by som vás požiadať, aby ste ju zobudili? Potreboval by som získať jasnú predstavu o tom, čo sa stalo.“

Keby poslúchla jeho radu a zobudila slečnu Jamesovú, tento muž by dostal presne to, čo si zaslúžil. Ale ona by tiež musela pretrpieť chaos, ktorý by v cele určite nastal. „To by nebolo veľmi múdre, pán Wilder. Zistila som, že slečna Jamesová je občas tak trochu hysterická a vždy veľmi dramatizuje. Od nej nedostanete žiadne rozumné vysvetlenie. Najlepšie bude, ak ju necháte spať.“

„Ona je vaša kamarátka?“

„Dnes som ju videla prvýkrát v živote. A aby som bola úprimná, stále premýšľam nad tým, či som sa mala tak veľmi snažiť zachraňovať ju,“ zahundrala Arabela.

„Teraz vám trochu nerozumiem.“

Arabele bolo stále jasnejšie, že pán Wilder nebude vyjednávať o jej prepustení, kým nedostane nejaké rozumné vysvetlenie. Rozhodla sa, že to vzdá a povie mu celý príbeh. „Sedela som na stanici v Chicagu a starala som sa len o svoje vlastné veci.

Zrazu si ku mne prisadla dáma, ktorá sa volala pani Jamesová, a rozplakala sa. Povedala mi, že jej dcéra, slečna Alica Jamesová, utiekla z domu, lebo odpovedala na inzerát s objednávkou na nevestu. Pani Jamesová sa zúfalo snažila získať nejaké informácie o svojej dcére, tak som jej slúbila, že sa zastavím v Gilmane. Z tohto mesta inzerát pochádzal. Chcela som tam tú slečnu nájsť a požiadať ju, aby poslala správu svojej matke. Pani Jamesová mi povedala, že jej vzťah s dcérou nie je práve najlepší, a obávala sa, že ak by za ňou išla sama, tak by dcéra odmietla stretnutie.“

„Ste vo väzení preto, lebo ste sa snažili postaviť medzi slečnu Jamesovú a jej ženícha?“

„Žiaden ženích neexistoval. Slečne Jamesovej sa podarilo dostať do poriadnych problémov. Myslím si, že ide o sieť prostitúcie.“

Pán Wilder zatvoril oči a začal si niečo hundrať popod nos. Keď prešlo asi tridsať sekúnd, mala pocit, že je načas posunutá konverzáciu ďalej. „Verím tomu, že tam slečnu Jamesovú vyslovene prilákali s úmyslom predať ju tomu, kto za ňu ponúkne najvyššiu cenu.“

Pán Wilder bleskovo otvoril oči. „Prečo si to myslíte?“

Arabela pokrčila plecami. „Podarilo sa mi z nej dostať len málo. Na stanici ju stretol pán, ktorý jej povedal, že ju odprevedí k budúcemu manželovi. Keď prišli na farmu, asi kilometer za mestom, tak ju namiesto stretnutia s nedočkavým ženíchom priviazali ku stoličke a nechali ju tam, aby čakala na svoj osud.“

„Ako viete, že ju priviazali k stoličke?“

Arabela pocítila nezvyčajné nutkanie presunúť sa na opačnú stranu cely, ďalej od neho, hoci ju od pána Wildera delili mreže. „Lebo som ju tam presne tak našla.“

Pán Wilder sa k nej naklonil a Arabela si všimla, ako mu na čele navrela žila.

„Vy ste išli na tú farmu?“

„Ako inak by som mohla slečne Jamesovej odovzdať správu od jej matky? No žiaľ,“ rýchlo pokračovala, keď videla, že sa pán Wilder začína rozhorčovať, „nenašla som slečnu Jamesovú príliš šťastnú a situácia sa dosť rýchlo zhoršila.“

„Mám sa pýtať, čo sa stalo ďalej?“ precedil pomedzi zuby.

„No, radšej nie, ak by vás to malo veľmi rozčúliť,“ varovala ho Arabela.

„Nerozčuľujem sa.“

Arabela mala pocit, že by sa aj tak nikam neposunuli, keby naďalej poukazovala na to, čo bolo zjavné. Kolená si pritiahla k sebe a pokračovala. „Dospela som k záveru, že pán, ktorý mi povedal, ako sa dostanem k slečne Jamesovej, bol s najväčšou pravdepodobnosťou zapojený do toho podlého plánu. Pravdepodobne to bol ten istý človek, ktorý odprevádzal slečnu Jamesovú zo stanice, ale nemôžem to odprisahať, lebo slečna Jamesová doteraz nebola schopná toho zo seba veľa dostať. Tiež sa domnievam, že ma poslal na farmu hlavne preto, aby ma stretol presne ten istý osud ako slečnu Jamesovú. Verím, že ma neuniesli a neprinútili k prostitúcii len preto, lebo Boh na mňa dával pozor a ochraňoval ma.“ Zrazu ju striaslo. „Nikdy som nemala dôvod premýšľať o takomto ponižujúcom živote, ale teraz, keď vezmem do úvahy, čo sa mi takmer stalo, budem musieť preskúmať možnosti, ako pomôcť ženám, ktoré skončia v takýchto otrasných podmienkach. Samozrejme, až keď sa vrátim domov.“

„Keď sa vrátite domov, mali by ste skôr preskúmať spôsoby, ako sa dostať do problémov,“ odpovedal jej Teodor. „Ale dost už o tomto. Povedzte mi, ako ste získali kontakt na toho muža, ktorý vedel, kde sa nachádza slečna Jamesová?“

„Snoril okolo stanice.“

„A to vám nenapadlo, že muž, ktorý sa potuluje okolo stanice a snorí, nemusí byť tým najlepším zdrojom informácií?“

„Vlastne sa mi vtedy nezdalo, že by snoril. Ak to musíte vedieť, ten pán bol príjemný a ochotný mi pomôcť. Pomohol mi uložiť batožinu na stanici a povedal mi, kde si môžem požičať koňa. Potom mi podrobne opísal, ako nájdem dom na farme, a slušne sa so mnou rozlúčil.“

„Takže, všetko sa pokazilo, keď ste prišli na farmu?“

„Musím priznať, že áno, aj keď sa mi spočiatku nezdalo, že by na farme niekto bol. Búchala som pár minút na dvere a nikto mi neotváral.“

„Nenapadlo vám, že by ste mali odísť, keď nikto neotvoril dvere?“

„Chystala som sa odísť, ale začula som niečo ako tichý plač niekde vo vnútri domu.“ Pozrela sa na neho a zodvihla obočie.

„Nehovorte mi, že vy by ste za takýchto podmienok odišli.“

„Ja by som určite neodišiel, ale ja som muž.“

„*Samozrejme...* Dvere boli zamknuté, ale plač silnel, takže som obišla dom a nakukla som cez okno.“

„Prečo ste nenakukli dnu cez predné okná?“

„Lebo boli zadebnené,“ odvetila Arabela.

„A to vás nevarovalo, aby ste nešli dnu?“ spýtal sa Teodor.

Bola si istá, že bude šťastná, ak jej po tomto rozhovore zostanú ešte nejaké zuby, pretože nimi tak škripala, až mala pocit, že si ich celé tým škripaním zbrúsi. „Samozrejme, že ma to varovalo, ale vo vnútri niekto plakal a ukázalo sa, že ten niekto bola slečna Jamesová.“ Sklonila hlavu a sústredila sa na svoje šaty, postriekané od blata. Veľmi dobre vedela, že pánovi Wilderovi sa vôbec nebude páčiť to, čo sa mu chystala povedať ďalej. „Rozbila som okno, aby som sa dostala dnu, a začala som rozväzovať slečnu Jamesovú. V tom sa dnu prirútil muž.“

„Ten muž, ktorý vás tam poslal?“

„Nie, bol to iný muž.“

„Slečna Beckettová, nie ste veľmi zdatná vo vysvetľovaní a opisovaní situácie, však?“

Mala pocit, že by pána Wildera najradšej priškrtila, čo bolo veľmi zvláštne vzhľadom na to, že nikdy nemávala sklony k násiliu. Odkášala si a otvorila ústa, aby mu ponúkla štiplavú odpoveď, ale skôr než z úst vypustila jediné slovo, pán Wilder sa postavil, pristúpil bližšie k mrežiam a prenikavo zapískal.

„Slečna Jamesová, zobudte sa,“ zavolal.

Nepočul, čo mu povedala o slečne Jamesovej? Pomaly sa aj ona postavila a otočila sa presne vtedy, keď sa slečna Jamesová posadila na posteli. Tvár mala vystrašenú, a hoci ju Arabela poznala len veľmi krátko, dokázala predpokladať, že výraz jej tváre je predzvestou hysterickéj epizódy.

V každom prípade, pán Wilder nemôže povedať, že ho nevarovala.

Slečna Jamesová chrapľavo vzlykla, ale potom sa jej oči rozšírili a pozrela na Arabelu. Vzlyk sa zmenil na vzdych, slečna Jamesová sa najskôr usmiala a potom zachichotala. Mladá dáma sa postavila na nohy, uhladila si šaty a potom sa snažila dostať k pánovi Wilderovi tak rýchlo, ako jej to jej elegantné nohy dovolili.

Arabela sa otočila a očakávala, že uvidí neustále zamračenú tvár pána Wildera, ale on sa usmieval očarujúcim úsmevom a... uklonil sa slečne Jamesovej.

Jej sa doteraz ešte ani raz neuklonil.

„Slečna Jamesová, ospravedlňujem sa, že som vás tak náhle zobudil,“ povedal pán Wilder, „ale obávam sa, že slečna Beckettová je trochu zmätená, a po tom, čo zakúsila, si nevie usporiadať myšlienky. Dúfam, že mi budete môcť povedať informácie, ktoré tak zúfalo potrebujem vedieť. Som pán Wilder, k vašim službám.“

„Vôbec nie som zmätená,“ odsekla Arabela.

Pán Wilder ju ignoroval. Slečna Jamesová prestrčila ruku cez mreže, Teodor Wilder ju jemne chytil za prsty a priložil si jej ruku k perám. Tento pohyb mal zjavne dobre nacvičený. Slečna Jamesová sa zachichotala a žmurkala pritom dlhými riasami.

„Veľmi rada odpoviem na všetky vaše otázky, pán Wilder,“ povedala slečna Jamesová a trochu sa zamračila. „Zažila som skutočne hrozný deň, ale musím povedať, že teraz sa moje obavy rozplynuli, pretože vidím, že ma zachraňuje veľký a silný džentlmen.“

„Ako viete, že je tu preto, aby vás zachránil?“ nezdržala sa Arabela.

„Je to jasné, stačí sa pozrieť na tohto pána a hneď viem, že v ňom ožil rytier v lesklej zbroji,“ uškrnula sa slečna Jamesová.

Slečna Jamesová bola zjavne typ ženy, ktorý sa ľahko nechal uniesť mužským šarmom.

„Slečna Jamesová, môžete si byť istá, že som tu preto, aby som vás zachránil,“ uistil ju pán Wilder, „ale najskôr vám musím položiť niekoľko otázok.“

Slečna Jamesová sa zatvárala trochu sklamané, keď jej pán Wilder pustil ruku a o krok ustúpil. No rýchlo sa spamätala a venovala mu rozkošný úsmev, pričom sa tlačila na železné mreže. „Čo potrebujete vedieť?“

„Slečna Beckettová mi povedala, že keď sa vás pokúšala rozviazať, na farmu prišiel muž. Videli ste ho už niekedy predtým? A videli ste niekedy predtým toho druhého muža, ktorý vás odprevadil na farmu? Poznáte ich mená?“

Slečna Jamesová si zahryzla do pery. „Určite som nikdy predtým tých mužov nevidela, pán Wilder. A ani jeden z nich sa neobťažoval povedať mi svoje meno.“ Ticho si vzdychla. „Najskôr som na železničnej stanici stretla toho muža, ktorý bol vyšší, a povedal mi, že ho poslali, aby ma zaviedol za mojím nastávajúcim. Keď sme dorazili na farmu, odovzdal ma tomu druhému pánovi, na ktorého ste sa práve pýtali. Ten druhý bol nízkej postavy, na hlave nemal veľa vlasov. Priviazal ma k stoličke a povedal mi, že sa čoskoro vráti. Pochopila som, že odišli, aby priviedli môjho ženícha.“ Znova zažmurkala. „Stále však netuším, prečo ma zviazali. Môžem vás ubezpečiť, že som sa chcela vydať, a to veľmi ochotne. Nedávno som dovŕšila osemnásť rokov. Vôbec netúžim získať titul stará dievka!“

Takže toto bol dôvod, prečo odpovedala na inzerát.

Arabela pokrútila hlavou a sledovala, ako pánovi Wilderovi zmizol úsmev z tváre.

„Slečna Jamesová,“ povedal, „vedomujete si, že tam na vás nečakal žiaden ženích, však?“

Slečna Jamesová sa zachichotala. „Ale samozrejme, že mali pre mňa ženícha.“ Potom zväžnela a zamračila sa na Arabelu. „Slečna Beckettová ho musela vystrašiť, keď strelila na toho muža.“

Pán Wilder sa pozrel na Arabelu a precedil cez zuby: „Slečna Beckettová, mám pocit, že ste sa zabudli zmieniť o strieľaní na muža.“

Arabela zdvihla bradu. „Práve som vám to chcela povedať, ale vy ste sa vtedy rozhodli zobudiť slečnu Jamesovú. Pri všetkej úcte, nedali ste mi vôbec žiadnu šancu, aby som dopovedala svoj príbeh.“

„Vyzerala dosť zúrivá, keď vystrelila z tej pištole,“ pokračovala slečna Jamesová. „Som prekvapená, že ma nezasiahla, lebo ten muž, na ktorého strelila, bol v tom čase dosť blízko pri mne.“

„Stál oproti vám a jeho zámer bol dosť jasný. Vôbec nechcel, aby som vás oslobodila,“ zahundrala Arabela.

„Len chcel, aby som bola v bezpečí, kým príde môj nastávajúci manžel,“ hádala sa slečna Jamesová.

Arabela si pomyslela, že takáto situácia nastane vtedy, keď mladé slečny nemajú možnosť získať vhodné vzdelanie.

„Kde ste vzali zbraň?“ spýtal sa pán Wilder, čím upútal Arabelinu pozornosť.

„Vždy nosím so sebou pištoľ.“

„Zabili ste ho?“

„Nebesá, myslím, že nie. Mierila som na jeho rameno.“

Pán Wilder nadvihol jedno obočie.

„Viem strieľať veľmi dobre. Nevystrelím z pištole, kým nemám istotu, že zasiahnem to, na čo mierim.“

Druhé obočie pána Wildera sa pripojilo k prvému.

Neveril jej.

Bol to ten najprotivnejší, šovinistický, staromódny džentlmen a ona mala tú smolu, že ho stretla.

„Všade bola krv,“ ozvala sa opäť slečna Jamesová, „a trochu krvi sa dostalo aj na moje najobľúbenejšie šaty.“ Ukázala na malú škvvrnu na sukni a potom späť na Arabelu. „Stále nechápem, čo sa stalo slečne Beckettovej. Keď sme sa stretli, vôbec nebola špinavá, ale potom, keď nás hodili do policajného voza, bolo to hrozné. Musím sa priznať, že mi bolo zle z toho, ako smrdela.“

„Ako ste sa dostali do takéhoto zúfalého stavu?“ spýtal sa pán Wilder.

„Možno by ste sa mali spýtať slečny Jamesovej. Preto ste ju zobudili, či nie?“ odvrkla mu Arabela.

„Slečna Jamesová práve povedala, že nevie, čo sa vám stalo.“

Arabela si vzdychla. Bude mu musieť vyrozprávať ten príbeh do konca. Už bola unavená z toho, že sedí vo väzení a túžila po kúpeli. Túžila aj po tom, aby už nemusela tráviť čas s pánom Wilderom. Zrútila sa späť na studenú podlahu a pozrela sa hore. „Po tom, ako som strelila na toho muža – toho plešatého, rozviazala som slečnu Jamesovú, práve sme sa chystali odísť, no vtedy sa vo dverách objavil šerif. Nanešťastie, videl na zemi muža, ktorý krvácal, a tak ma okamžite zatkol.“

„A to je úplne všetko, čo sa stalo?“ pýtal sa pán Wilder. „Zabudli ste na to prasa.“

„Slečna Beckettová sa začala správať smiešne, keď sa objavil ten muž, ktorý ma láskavo odviezol na farmu. Z nejakého dôvodu sa jej nepáčilo, že sa pozná so šerifom. Nestihla som ju zastaviť a ona odbehla preč,“ hovorila slečna Jamesová. „Ako som už povedala, keď som ju opäť uvidela, bola špinavá a mala odstrihnuté vlasy.“

Pán Wilder sa pozrel na Arabelu ostrým pohľadom. „Váš zvláštny účes teda nie je úmyselný?“

„Absolútne nie. Presne tak isto ako moja noha bez topánky nie je módnym doplnok. Obe tieto nepríjemnosti spôsobil šerif Dawson.“

„Naozaj?“

Priamo pred jej očami sa pán Teodor Wilder zmenil z otravného muža na smrteľne nebezpečného.

„Vrátim sa,“ povedal chrapľavým hlasom, otočil sa a odišiel.

„Kam idete?“

„Musím sa pohovárať so šerifom Dawsonom,“ odpovedal jej cez rameno a potom zmizol z chodby.

Arabela sa s námahou postavila na nohy a pozrela sa cez mreže. Slečna Jamesová sa zachichotala, Arabela sa otočila k nej.

„Och, ten je božský,“ vzdychla si mladá dáma.

Božský určite nebolo to správne slovo, akým by Arabela opísala pána Wildera. Viac by sa hodili slová ako arogantný, otravný, nervózný, ale... všimla si, že keď zistil, že jej šerif ostrihal vlasy, jeho postoj k nej sa zmenil a teraz bez najmenších pochybností vedela, že budú čoskoro voľné.

Odkrivala ku kamennej lavici, posadila sa a v tej chvíli nevedela zadržať úsmev.

Určite nečakala, že jej Boh pošle na pomoc takého človeka, akým bol pán Wilder, ale bola vďačná za to, čo dostala, a pánovi Wilderovi bola veľmi vďačná za pomoc.

Zdvihla oči ku stropu.

Ďakujem ti, Pane.